

ÜRES UTAK, ÜRES HATÁR

Az ég háromszögű ablakain
 kémlelek, leskelődöm:
 a szél erdők kondor fejét megfésüli
 s elbotorkál
 a kiégett, szétszaggatott mezőkön.
 Üres utak, üres határ,
 rozsdás az ősz, nyikorogva jár.
 Vigasztalásképp
 itt-ott erőtlen
 kései madárfüttyök színezik
 a nyár leomló,
 megdúcolt építményeit.
 Nyomasztó évszak!
 A partokon már senki.
 A víz nyögése, sóhaja
 ködként a holt tájat belengi.
 Akár a teremtés után,
 oly személytelen a világ!
 A gyilkolás ideje jött el:
 őrtorony hófelhő hasába dőf,
 csapzottan, kivégzetten
 lóg egy fűz-ág.
 Üres utak, üres határ —
 még egy varjú se száll!
 Csak emberszabású arcom, szemem
 világít rajta át,
 hogy ne legyen
 mégse olyan reménytelen...

MÉG SOKÁIG

A szoborrá dermedt anyának,
 ki egyre várja még fiát,
 nem mondanak többé semmit
 ütközetek, próféciák.
 A honvédekért, őrmesterekért,
 kiknek csontját őrangyaluk se leli meg,
 vérezni kezdenek
 a padba rótt szívek.

Emlékezni még sokáig fogók!

A fűtött szobában, a kellemes melegben
 mintha egy hadosztály
 marsolna a fejemben.
 Mikor már felejteni kéne,
 hallani vélem újra:

Mintha vezényszóra egy erdő
 katonacsizmákban vonulna.